

hedskasser dertil, og jeg tror ogsaa, det er et naturligt og rigtigt Valg. Men jeg vil altsaa bestemt fremhæve, at det, der tilstræbes gennem dette Lovforslag, er at søge afhjulpet en akut Tilstand. Det ligger ogsaa i, at Ordet „midlertidig“ er indeholdt i Lovforslagets Overskrift, ligesom det findes talrige Steder deri.

Enkeltheder skal jeg ikke komme ind paa, uden for saa vidt de har nogen principiel Betydning. Der er da i Lovforslagets § 2 et Sted, jeg gerne vilde dvæle ved. Efter denne Paragraf kan Arbejdstiden jo nedsættes paa to Maader, enten saaledes, at visse Arbejdsdage i Ugen stryges som saadanne, eller saaledes, at der borttages visse Timer af hver Arbejdsdag, hvorved altsaa den daglige Arbejdstid indskrænkes. Men for at dette sidste skal kunne ske, maa det indberettes til Arbejdsløshedsinspektøren, som har den afgørende Stemme med Hensyn til denne Ordning. Den sidstnævnte Bestemmelse anser jeg for ganske forfejlet og for vel egnet til at sætte Splid, hvad Love af denne Beskaffenhed sidst skulde gøre. Ordningen af alt Erhvervs- liv, al teknisk Udvikling kan jeg sige, faar sin Impuls fra Markedet, det maa man altid huske paa. F. Eks. havde den Spindemaskine, som var Udgangspunktet for en fuldstændig Omvæltning i den engelske Tekstilindustri — en Omvæltning, der jo var saa dybtgaaende, at hele denne Periode i den engelske Historie den Dag i Dag altid betegnes som „den industrielle Revolution“ — ligget 100 Aar oppe paa et Loft i Leipzig. Der var den oprindelig opfundet, men der var ingen Brug for den, *Markedet* havde ikke Brug for den. Det kan ikke nytte, at man laver en Jernbane mellem Smørumovre og Smørumnedre, naar den gamle Fragtkørsel mellem disse to Byer fyldestgør det økonomiske Krav paa denne Egn og hos de Mennesker, der er at befordre mellem de nævnte Pladser, medens en Jernbane vilde være et økonomisk Tab. Jeg hævder altsaa, at al teknisk Udvikling har sit Udgangspunkt i Markedet, og paa den tekniske Udvikling hviler en hel Mængde sociale og politiske Forhold. Ligeledes maa Arbejdsgiverne her i Henseende til den Maade, hvorpaa de vil indrette deres Virksomhed, først og fremmest spørge om: Hvad kræver Markedet af os, hvad kræver vore Kunder? I det Øjeblik de f. Eks. arbejder for et Landbrug, som skal have Maskiner repareret hver Dag, kan det virkelig ikke nytte noget, at de erklærer: Ja, men vi arbejder kun 3 Dage om Ugen; det kan ikke nytte noget, du kommer og

skal pløje den fjerde Dag, for saa arbejder vi ikke, vi kan ikke lave din Plov i Stand. I Markedet har disse Ordninger deres Grundlag. Skal en Omordning finde Sted, kommer Impulserne derudefra, og det kan ikke nytte noget, at man saa skal ty til en Inspektør for Arbejdsløshedskasser for af ham at faa afgjort, hvorvidt man kan ordne sig paa den ene eller den anden Maade.

Men dette er selvfølgelig et Spørgsmaal, man kan komme ud over, og hvad jeg har nævnt her, er den rent praktiske Grund til, at man maa komme ud over det. Men der er jo desuden den Grund, som de Herrer, hvis de erindrer det, ofte har hørt mig udtale ved saa mange Lejligheder, denne nemlig, at jeg er absolut imod, at Embedsmænd skal kunne træffe en endelig Afgørelse af nogen som helst Betydning. Jeg har ogsaa peget paa et ligefrem Hul i vor Lovgivning, nemlig at vi mangler administrative Retter, et Hul, som mange Mennesker er dumpet i, der siden ikke er sete i Samfundet — som Mennesker i hvert Tilfælde.

Jeg vil dernæst gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Muligvis kan han ikke besvare det her, men saa kan det jo ske i Udvalget. Det staar mig ikke ganske klart, efter at jeg har gennemlæst Lovforslaget, og hvad dertil hører — maaske er Fejlen min —, om der mellem de Midler, som skal anvendes af Arbejdsløshedskasserne i dette Tilfælde, findes Penge, som ikke direkte er bevilgede til Understøttelse i Anledning af Arbejdsløshed, med andre Ord, om Beløb af denne Art, som ikke direkte er bevilgede i dette Øjemed, drages ind under Arbejdsløshedskassernes Administration i Anledning af denne Lov. Dette er mig ikke ganske klart, og jeg vilde gerne have Klarhed derover.

Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at stille, og som den højtærede Minister maaske kan besvare i Dag eller maaske først overfor Udvalget. Det menes af enkelte, at Arbejdsløshedskasserne ligger inde med meget store Reservefonds, som de altsaa har opsamlet — ganske naturligt — i den gode Tid. Stillingen overfor Reservefonds er jo meget forskellig; nogle anser betydelige Reservefonds for at være heldige, andre anser dem for at være uheldige. Naar vi f. Eks. ser paa de gamle, engelske Fagforeninger, havde de i sin Tid opsamlet overordentlig store Reservefonds, og det blev af Arbejderne bebrejdet dem, at disse store Reservefonds gjorde dem indolente og bevirkede, at man maatte se helt bort fra dem i Arbejder-